

Наступного дня — також у “Львівській політехніці” — для студентів та молодих науковців із лекцією “Основні хімічні акценти: три погляди науки у культурі”. А в Актівій залі Львівського національного університету імені Івана Франка, де Гофману вручили диплом Doctor Honoris Causa, присутні слухали лекцію “Протохімія як місток”.

— **Чи мали можливість учасники зустрічей дискутувати?**

— Так. За результатами зазначених виступів, присутні вчені, дослідники, експерти й фахівці мали можливість обмінюватися думками, отримати оцінки та рекомендації від професора Р. Гофмана щодо оприлюднених проблем.

Словом, візит лауреата Нобелівської премії з хімії (1981) професора Роалда Гофмана в установи Західного наукового центру переконує, що для науки і культури, як загальнолюдських цінностей, відсутні кордони та перешкоди. Підвищення інтересу молоді Західного регіону, яке нині активно проявляється, до вищої освіти і наукових здобутків, — це один з чинників майбутнього конкурентного й інноваційного зростання нашого регіону. Цілком можливо, що вищі навчальні заклади Галичини й тепер виховують не тільки висококваліфікованих фахівців, а й майбутніх Нобелівських лауреатів. ■

*Спілкувався Богдан Залізняк,
керівник прес-центру наукової журналістики
Західного наукового центру
НАН України і МОН України, м. Львів*

Замість післямови. “На прохання професора **Роалда Гофмана** 2 жовтня 2015 року в приміщенні Інституту народознавства НАН України відбулася зустріч з директором установи, академіком НАН України **Степаном Павлюком**. Зацікавлення Нобелівського лауреата полягало в ознайомленні з народною культурою українців та національних меншин, зокрема євреїв, які впродовж тривалого часу, за кілька століть, освоїлися в українському середовищі.

Високий гість із піднесенням сприйняв інформацію про численні закордонні виставки єврейських пам'яток, передані ще до Другої світової війни Музею етнографії та художніх промислів у Львові відомим єврейським збирачем **Гольдштейном**, якого львівська інтелігенція до 1942 року оберігала від нацистів (подальша його доля нам невідома). Адже скомпонована із близько 250 пам'яток виставка побувала в Ізраїлі, Австрії, Німеччині, Польщі.

Погоджено було ідею створення в Україні Центру дослідження єврейської історії та культури як відділення Інституту народознавства на базі синагоги у місті Жовква, де можна було б організувати постійну експозицію єврейської культури. Фінансування цього науково-культурного осередку повинні взяти на себе зарубіжні установи і громадські організації.

Оглянувши також новостворену експозицію “Європейське вжиткове мистецтво”, висловивши захоплення від великої кількості цінних експонатів і високої культури їх подання, гість поїхав до міста Золочів, щоб відвідати місця свого дитинства”. ■

*Степан Павлюк, доктор істор. наук,
академік НАН України, директор Інституту
народознавства НАН України, м. Львів*

Нам пишуть

Шановний Ярославе Степановичу!

Прочитав статті з циклу “Гордість націй. Вихідці з України — видатні діячі Ізраїлю” і прошу повідомити читачів журналу, що фільм про **Ісака Шварца**, створений **Валерієм Балаєм** у 2002 р., можна проглянути за цим посиланням: <https://vimeo.com/19536867>. ■

З повагою **Емануель Діамант**,
м. Кір'ят-Оно, Ізраїль, 23 жовтня 2015 р.

Шановна Редакціє!

У номері 4 “Світогляду” за 2015 рік надруковано статтю “Гордість націй. Вихідці з України — видатні діячі Ізраїлю”. Як відданий читач “Світогляду”, вважаю за можливе донести до Вас свою оцінку даної публікації.

Я абсолютно згоден, що згадані в публікації особи є дійсно видатними історичними діячами, які стояли біля витоків Єврейської держави і багато зробили для її становлення. Отже, таки-так, вони є гордістю ізраїльської нації.

Разом з тим, практично ніхто з них, за винятком **Володимира Жаботинського**, відомого своїми симпатіями до української справи, нічого не робив для

відродження України як держави. Принаймні, в опублікованих матеріалах такі відомості відсутні.

Тому немає підстав вважати, що ці особи є гордістю української нації тільки через те, що вони народились на теренах України (до речі, ще за царату) і швидко виїхали із царської Росії. Вони, таки-так, гідні всілякої пошани як іноземні видатні діячі, але я геть чисто не можу зрозуміти, чому ми повинні вважати їх гордістю української нації? ■

З повагою **Володимир Одарич**,
доцент Київського національного університету
імені Тараса Шевченка, 11 вересня 2015 р.

Шановний пане Володимире!

Дякую Вам за відгук на публікацію статті “Гордість націй” у “Світогляді”. З Вашого дозволу, ми його опублікуємо у розділі “Нам пишуть”.

Я поділяю Вашу думку про неоднозначність ставлення героїв статті до української справи. Тому ми не називаємо їх гордістю України (а націй). Разом з тим я вважаю їхнє служіння своєму народові добрим прикладом для наших керманічів. ■

З повагою, **Ярослав Яцків**, 14 вересня 2015 р.